

תת"ע 11401/04/21 - מדינת ישראל נגד מעין אסתר לוי

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 21-04-11401 מדינת ישראל נ' מעין אסתר לוי

בפני כבוד השופט הגר איזלאוי אדרי
המאשימה: מדינת ישראל
נגד מעין אסתר לוי
הנאשמה:

החלטה

בפני טענתה המקדמית של הנאשמה להטיישנות לפי סעיף 149(8) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החוק").

א. העובדות ה cruciales לעניין:

1. ביום 23.3.18 נערכה כנגד הגברת מעין אסתר לוי (להלן: "הנאשמה") הودעת תשלום קנס שמספרה 38118009711 (להלן: "הדו"ח") בגין שימוש בטלפון נייד תוך כדי נהיגה ב涅גוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
2. זה המקום לציין כי על גבי הדו"ח צוין כי על הנאשמה לשלם את הקנס בתוך 90 ימים אך לא צוין המועד כאמור.
3. ביום 22.6.18 פנתה המבוקשת למרכז פניות נהגים ארצי (להלן: "מפן"א") במשטרת ישראל בבקשתה להישפט על העבירה שיוחסה לה בדו"ח.
4. ביום 15.7.18 נשלח לנאשמה ממפן"א אישור קבלת פניה בו צוין כי הפניה הועברה לטיפול הגורם המוסמך ותיענה על ידו.
5. מכתב מפן"א מיום 29.11.20 עולה כי ביום 4.8.18 נשלח לנאשמה מענה בבקשתה להישפט ובקשה נדחתה מכיוון שהוגשה באחור של יום. לטענת הנאשמה, מענה זה לא התקבל אצלה.
6. כך או כך, בחלוף כשנתיים, לאחר פניה מטה המרכז לגביות קנסות, התברר לנאשמה כי הקנס טרם שולם.
7. לפיכך, ביום 25.1.21 פנתה הנאשמה לבית המשפט בבקשתה להארכת מועד להישפט. המאשימה הסכימה, לפנים מסורת הדין, להארכת המועד "ובלבד שלא תעלת הטיישנות" וביום 8.2.21 הוארך המועד להישפט בגין הדו"ח (ראו המ"ש 9759-01-21 לוי נ' מדינת ישראל).
8. ביום 29.4.21 הוגש כתוב האישום נשוא ההליך דין.

. 9. ביום 21.6.21 התקיים בפני דין, במעמד הצדדים, במסגרת העלה הנואמת את טענתה המקדמית להתיישנות.

ב. טענות הצדדים:

. 10. הנואמת טענת כי בדו"ח עצמו לא צוין התאריך האחרון לתשלום הכנס וכי אם היה מצוין, היה ניתן לדעת מתי בדיק מסתיים 90 הימים לתשלום הכנס. עוד טענת הנואמת כי באישור מפנ"א מיום 15.7.18 לא נטען כי הבקשה להישפט הוגשה באחור.

. 11. כמו כן, הנואמת מפנה לכך שעל אף שהמואישה בתנתה את הסכמתה להארכת המועד בכך שלא תעלה טענה התיישנות, הרי שהלכה למעשה החלטת בית המשפט אינה כוללת תנאי כאמור.

. 12. המואישה טענת כי דינה של הטענה להתיישנות להידחות.

. 13. לשיטת המואישה, המועד האחרון להגשת בקשה להישפט חל ביום 21.6.18 אך הבקשה נשלחה ביום 22.6.18 בהקשר זה מדגישה המואישה כי האישור אותו קיבלה הנואמת ביום 15.7.18 מהו אישור על כך שהבקשה התקבלה אך אינו מכשיר את הבקשה.

. 14. עוד טענת המואישה כי טענת התיישנות נטענת בחוסר תום לב שכן ההסכמה להארכת המועד ניתנה לפנים משורת הדין.

. 15. בתגובה לכך, טענת הנואמת כי במסגרת הבקשה להארכת המועד היא לא הסכימה לוותר על טענת התיישנות וכי אם הייתה לכך התייחסות בהחלטת בית המשפט, היא הייתה מגישה ערעור.

. 16. על כך מוסיפה הנואמת וטענת כי "יש פה טעות של המואישה והוא לא לוקחת אחריות", ומפנה לכך שהמואישה לא הראתה שנשלחה לנואמת הודעה בדואר רשום לפיה בקשה להישפט נדחתה ועליה לפעול, וכן היא חשבה ש"הכל בסדר".

. 17. בתגובה לטענה זו צינה ב"כ המואישה כי אין ברשותה, במעמד הדיון, את המסמכים של מפנ"א וככל שבית המשפט יעמוד על קבלת מסמכים כאמור, תתבקש דחיה.

ג. דין והכרעה:

לאחר שמעתי את טענות הצדדים, אני סבורת כי דין הטענה המקדמית להתיישנות להידחות.

18. סעיף 229(א) לחוק קובלן כדלקמן:

"(א) מי שנמסרה לו הودעת תשלום כנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום המוצא, את הכנס הנקבע בהודעה, לחשבון שצוין בה, זולת אם فعل באחת מדריכים אלה:

(1) ...

(2) הודעה, תוך תשעים ימים מיום המוצא, בדרך שנקבעה בתקנות, שיש ברכזו להישפט על העירה".

19. כלומר, מהיומ בו נמסר לנאשמת הדו"ח, ביום 23.3.18, עדמו לרשותה 90 ימים לתשלום הকנס או למתן הודעה לפיה יש ברצונה להישפט על העבירה. מנינם הקלנדי של 90 הימים הסתיים ביום 21.6.18. אין מחלוקת על כך שהנאשمت נמנעה משלעם את הוקן ועל כך שבקשתה להישפט על העבירה שיוחסה לה בדו"ח נשלחה על ידה אך ביום 18.6.18. כלומר, הנאשמת לא פעלת בהתאם לסעיף 229(א) לחוק ובקשתה נשלחה באיחור של יום. ודוק, אין נפקא מינה אם בדו"ח לא צוין המועד המדויק בו מסתיימים 90 הימים ודין בכך שציוין כי זה פרק הזמן העומד לרשות הנאשמת. זאת, כאשר גם לא יכולה להיות מחלוקת על הדרך בה נמנים הימים.

20. במצב דברים זה, ברוי כי בקשה הנאשמת להישפט נדחתה על ידי מפנ"א כדין. אכן, מתעוררת לכאורה השאלה - האם הודעה בדבר דחיית הבקשה נשלחה לנאשמת כנדרש ולשם מענה על שאלת זו יש להידרש למסמכים ולאישור המיסירה של מפנ"א, שכאמור לעיל לא הוגש לבית המשפט (בשל העובדה שלא נדרש עובר למועד הדיון). אולם, אני סבורת כי אין במסמכים אלה כדי להשפי על טענת ההתיישנות, ואסביר - אף אם נניח כי הודעה בדבר דחיית הבקשה לא נשלחה לנאשמת (וכאמור, אין קובעת מסמורות לעניין זה), הרוי שבסופו של יום זכותה של הנאשמת להישפט על העבירה לא קופча שכן בקשה להארכת המועד להישפט התקבלה.

21. בהקשר זה יש להזכיר כי אחוריותה של הנאשמת לטפל בעניינה לא תמה עם שליחת הבקשה להישפט ואף לא עם קבלת האישור בדבר קבלת הבקשה במפנ"א (בו צוין במפורש כי הבקשה מועברת לטיפול אצל הגורם המוסמך ולא השתמע ממנה כי הבקשה התקבלה לגופה), אלא שהיא על המבוקשת להוסיף ולברר את סטטוס הטיפול בבקשתה (בעיקר נוכח טענתה לפיה הודעה בדבר דחיית הבקשה לא נתקבלה עצמה) ובקשר זה, אין לה להלן אלא על עצמה.

22. מכל האמור לעיל עולה כי הלכה כי הלהקה למעשה המבוקשת בבקשתה להתקבלה מכוח הוראת סעיף 230 לחוק הקובעת כי "בית המשפט רשאי, **לקיים את המשפט** גם אם אותו אדם בקש להישפט באיחור, ובבלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחייבים, או מינימוקים מיוחדים שיפרט בהחלטתו..." (ההדגשה אינה במקורו, ה.א.א.).

23. בעניינו, הבקשה להארכת המועד להישפט (שהיא למעשה בקשה להישפט באיחור) הוגשה על ידי הנאשמת ביום 25.1.2. זאת, אשר מהוראת סעיף 230 עולה בבירור כי משמעותה של היעדרות לבקשתה היא קיום המשפט.

24. זאת ועוד, הרוי שבעוד שההוראת סעיף 225(א) לחוק (עליה סומכת הנאשמת את טענתה) קובעת כי "عبارة שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתוב אישום...", הוראת סעיף 225(ב) מוסיפה וקובעת כי "אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתוב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)".

25. אכן, בקשה הנאשמת להישפט הוגשה באיחור, בהתאם להוראת סעיף 230 לחוק ולא בהתאם להוראת סעיף 229 לחוק (זאת, כיוון שהוגשה לבית המשפט וגם הוגשה באיחור). אולם, אני רואה כל הצדקה לפרשנות לפיה המועד בו יהיה ניתן להגיש כתוב אישום כנגד מי שהגיש בקשה להישפט באיחור (לפי סעיף 230 לחוק) יחולף בטרם המועד בו יהיה ניתן להגיש כתוב אישום כנגד מי שהגיש בקשה להישפט במועד (לפי סעיף 229 לחוק).

על מנת לפשט את הדברים,_Adgim_ - פלוני ואלמוני קיבלו באותו המועד הודעה תשלום קנס. פלוני הגיע בקשה להישפט במועד, בהתאם להוראת סעיף 229 לחוק ואילו אלמוני הגיע בקשה להישפט באיחור, בהתאם להוראת סעיף

לא יתכן כי המועד להגשת כתוב אישום כנגד אלמוני, יחלוף לאחר שנה ממועד ביצוע העבירה (בהתאם להוראת סעיף 225א(ב) לחוק) ואילו כנגד פלוני, ניתן יהיה להגיש כתוב אישום אף לאחר מכן. פרשנות מעין זו תיצור מצב בלתי מתקבל בו יצא חוטא נשכר.

זאת ועוד, הרי שפרשנות מעין זו תהווה פתח לשימוש בלתי ראוי בסעיף 230 לחוק, בכך שבנסיבות להישפט באיחור יוגש רק לאחר שתחלוף שנה מיום ביצוע העבירה ובכך, מבצע העבירה יחמייק מקרים משפט בעניינו.

26. **לאור כל האמור לעיל, הטענה המקדמית להתיישנות לפי סעיף 149(8) לחוק נדחתת.**
27. **לפיכך, קובעת את ההליך להמשר דין בפני עצמו, במעמד הצדדים, ביום 7.7.21 בשעה 11:00.**

המציאות תשלח העתק ההחלטה לצדים וזמןם למועד הדיון שנקבע.

ניתנה היום, י"ד تمוז תשפ"א, 24 יוני 2021, בהעדר הצדדים.